

Camille G

Děníček

Camille G

Dvoječka

DALŠÍ SRANDA
PŘÍHODY Z DĚTSTVÍ
A DOSPĚLOSTI,
u kterých budete slzet smíchy

Deníček Camille G: Dvoječka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Camille G

Deníček Camille G: Dvoječka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Deníček Camille G: Dvoječka

**aneb Další sranda příhody z dětství a dospělosti,
u kterých budete slzet smíchy**

Camille G

Ilustrovala Iveta Matušková

 P R E S S

Text © Camille G, 2022

Illustrations © Iveta Matušková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4333-9

ISBN e-knihy 978-80-264-4346-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Obsah

Předčtecí zahřívací info	7
Jak jsem si amputovala cosi na vagině	11
Jak jsem se stala náčelníkem a došlo ke krveprolití	15
Jak jsem překonala strachoblok vycestovat z Česka	21
Jak mně uplavala silikonová půlkoza v Saint-Tropez	27
Jak jsme vytopili panelák durch až do sklepa	33
Jak se ségra ucpala a nemohla se vykadit	39
Jak jsem se fotrovi namotala do kola na Kozím dechu	47
O nehodičce na vjezdu do garáže	53
Jak Ivet vošklivě zhučela z koňa a zlomila se jak sirka ze SOLO Lipníka	59
Jak jsem si ušila šaty z fotrovýho pláště na ryby a vypotila jsem si kozy	65
K připosrání vyjíždka s Nikčou na Amálce	71
Jak fotr ujížděl na babettě příslušníkům SNB	77
O mým fakt nechtěným „atentátu“ na nastávající tchyňu ségry	81
Jak jsme si s Kátou navzájem škodily na kárách	87
O velký látkový krádeži za hustý mlhy	93

Jak jsem byla nucena jít na nehty k ťamanům	99
Záhada černých kruhů na vaně	105
Jak jsem (ne)vyřešila sraní ptáků na terasách	109
O mém útěkářství přes koupelnový okýnko	115
Jak jsem hledala při venčení psí exkrement	121
Proč jsem několik let měla zákaz domů kupovat Cif	127
Jak jsem si byla u Káje nakópit vši	133
O podomácku vyrobený cirkulárce amputačce	137
Jak jsem se ládovala „zázračnéma“ pilulama na zvětšení hrudníka	141
Jak jsme uslyšeli při přesazování kapradiny rupnout Zbyněčkuj cemr	147
Jak mně máti dohodila teplého pičníka	155
O menší nehodičce bráchy v lomů a o jeho ožívování	161
Jak mně prošlo rukama 15 tun šutrů na skalku a zdechla mi z toho pravačka	167
Jak nebyl Zbyněček v noci doma a že je fakt karma zdarma	173
O jedný z nejšílenějších akcí aneb Sašina rozlučka se svobodó	179
Hrozné záhul ve funkci svatebního koordinátora	185
Jak jsem „odpadla“ na Sašiný svatbě už ve čtyři odpoledne	191
Jak jsem s Kátou zahučela se sáňkama pod koňa	197
Jak jsem byla s Kátou pokópit umění	203

Předčtecí zahřívací info

Z

a ten rok od napsání první smíchobichle naštěstí nedošlo k žádným zásadním změnám v mém životě, což je moc dobře, neboť je nemám ráda a blbě si na ně zvykám. Počet kamarádek neměnej, počet lidí, co mě snášej, vyrovnavej s počtem lidí, co mě nesnášej, tak asi cajk.

U nás doma se nacházíme ve stejný sestavě: já s mým mužem, synátor, švára, náš staford Ač, můj kuň Ganiz (Ganík). Chlapa (Zbyněčka) mám pořád stejnýho (kdo četl příběh O natržený uzdičce a zmínku o jeho velikosti dole, tak jistě chápe proč). Kámošky mám též stejný a pořád stejně cáklý, takže i díky nim a jejich čtyřnohým miláčkům fakt nemám nouzi o nový příhody.

Máti s fotrem zůstali u přesvědčení, že se bez fejsbuku i nadále obejdou, takže příběhy na fejsbukovém Deníčku, kde jim to pěkně solím, nečetli, a tím pádem jsem od máti dostala na hubu jen za příběh Překotnej porod, kterej četla v knize, kdy k fyzickému ocenění v podobě lepana za kvalitu

mýho vypočtení ji jako děsná fúrii a herdek babu, přidala ještě hlášku: „Udělalas ze mě teda pěkná píču, ale nasmála jsem se u toho snad nejvíc!“

Tady ve Dvoječce to opět oba slušně v příhodách schytají, a tak mně držte pěsti, ať to zase já od nich moc neschytám, až si knihu přečtů. Teda máti si ju přečte a fotr si asi opět jen prohlídne ilustrace, neboť mu čeština a čtení doteď dělá problém, ale dostalo se mi od něj ocenění a tím vlastně i potvrzení toho, co jsem si myslela, že si knihu nepřečte a jsem mu celkem u prdele, neboť na mou otázku: „Jakpak se ti smíchokniha líbila?“ odpověděl, že ji popravdě nečet, ale kreslím moc pěkně. Na to jsem mu odpověděla, poté co jsem teda minutu polykala nasucho, že to Ivet (ilustrátorce) vyřídím. No a touto odpovědí si zasloužil mou mimořádnou pozornost k jeho osobě a tentokrát jsem si ho tady v mnoha příhodách z dětství pěkně vychutnala a budu spolíhat na to, že si zase jen prohlídne obrázky.

Máte tady opět namíchaný příběhy z dětství, puberty, s mó rodinó, s koníkama, s kámoškama a s naším Ačem. A už dopředu píšu, ať si nemusíte při čtení hrát na „Pravda, nebo lež?“, že se přiznávám, že jsem to zkóšela jaksi ojetat a příhodu (příběh) si vymyslet, ale zjistila jsem zajímavou věc, že když si ju v hlavě nepřehraju, jak to bylo, tak prostě nenapišu ani hovno. A tímto odpovídám už dopředu na často kladený otázky v komentářích na mém blogu: Ano, všechny ty příběhy jsou z mýho života a vážně se staly. Ale jasnačka, že mám sklon všechno zveličovat, přibarvovat a nafukovat. No, a když pak do toho ještě přimíchám můj oblíbenej černej humor, vyleze z toho kolikrát těžko uvěřitelněj příběh, ale s pravdivým základem.

Ještě na závěr trochu rektálního alpinismu. Díkec mý rodině a kámoškám za podporu, shovívavost a jejich smysl pro humor a nadhled, neboť kdyby tímto nedisponovaly, tak já už bych asi po tom roce, kdy o nich píšu, nedisponovala jimi.

DENÍČEK CAMILLE G: DVOJEČKA

Tak ať se při čtení pobavíte a odbóráte smíchem nejmíň tolik, jak já při psaní.

Vaše asi už nafurt bláznivá Camille G

Jak jsem si amputovala cosi na vagině

Já prostě nenávidím umývání vlasů. Jednak mě to zdržuje, a jednak mám vlasy tak zničený, že když je chcu uvést do česatelného stavu, musím si na ně nasrat tunu všech možných přípravků před, během, po umytí a tunu před a po vyžehlení atd. Je to zkrátka proces na několik hodin a já u toho zuřím, a proto je umývání vlasů taková hodně odloženska, až už mě vážně svědí palica a začínám se drbat, jak náš pes, než jsme zjistili, že je alergik na kuřecí.

Došlo k tomu jednoho večera a jelikož už hrozilo, že si svejma dlouhejma nehtama prodrbu lebku durch a dojde k lobotomii, naplánovala jsem si, že teda budu muset vstát ještě dřív než normálně v pět hodin, aby mně to nenarušilo můj obvyklej ranní rituál. Takže ve čtyři hodiny už jsem pokuřovala na hajzlíku a popíjela kafčo. Pak následovalo koupání a zbavování se srsti (holení). Píšu záměrně srsti, protože jsem přesvědčená, že stvořitel měl původně v plánu mít ze mě orangutana a na poslední chvíli si to rozmyslel, že teda budu člověk, ale srst mi ponechal. Kdyby mi tak rychle rostlo háro, jak mi to roste dole, tak za měsíc by mi mohli vtírat olej do konečků vlasů snad v Austrálii. Takže se vážně holím každěj den, neboť kdybych pár dní vynechala,

už bych si snad musela domluvit termín tady v Buhunicích na kremačce, aby mi to opálili žehem.

Ale abych se vrátila k onomu ránu. Napustila jsem si vanu, na ni jsem si vyskládala všechny ty „stejnaknahovnopičoviny“ na vlasy a taky samozřejmě holítko, který mně ale sklózlo do vany. Postup je vždy stejněj. Než se začnu holit, umyju si vlasy, spláchnu je a najebu si neskutečný množství „těch zázraků“ na hlavu a mezitím se oholím. A tady se stala ta chyba, že jsem si koupila jiný, takový ultra klouzavý svinstvo, který mi tu vodu ve vaně obarvilo dožluta a vytvořily se mi na hladině jakýsi olejový skvrny, takže jsem neviděla na dno. Voda se proměnila v cosi neskutečně mazlavýho a já tam prostě, i když jsem seděla, dostala hroznej smyk, a protože jsem neviděla na dno, nevšimla jsem si, že tam mám pod sebou holítko (samozřejmě model s pěti břity). No, kdybych si chtěla cíleně něco uříznót na frndě, tak takhle se mi to určitě nepovede. A jak je všem známo (proto se každěj podřezává ve vaně), horká voda urychluje krvácení, tudíž podle zabarvení vody jsem usóдила, že došlo k amputaci něčeho na vagině. Jelikož zub času a porod mi dole z ní udělal jakési navolánkovanej vytahanej konec rukávu starýho vlněnýho svetra původně růžovýho, nyní již jaksí „zapranýho“ dohněda, kterým navíc prolítlo čtyřkilový dítě, tušila jsem, že to bude kósek ňákýho ne moc ozdobnýho „kanýru“ kolem ní. Ale protože jsem nervák, poserót z krve a hroznej zmatkař, v panice jsem se chytila za podvozek a snažila jsem se dostat z vany. Což vzhledem k tomu, že máme vanu ve tvaru necek a vzhledem k tomu, že i kraje byly zajebaný od toho ultra kondicionéru, prostě nebylo možný. Připadala jsem si jako kuchlej kapr a mlátila jsem sebou ve vaně. Po chvíli se mi přece jen podařilo dát jednu nohu na předložku. Mým cílem bylo dostat se do skříňky pod umyvadlem, kde máme peroxid, obvazy a náplasti. Prolítlo mi hlavou, že budu možná muset i dolů do pracovny, kde mám jednak šitíčko, ale i secvakávacího koně, kdybych

zjistila, že jsem toho uřízla moc a našla jsem to ve vaně, tak abych to tam mohla nějak nazpět připevnit. Tady by ani nic jiného nepřicházelo v úvahu než samooperace. Ta představa, že vezu do špitálu na ledu kósek škatule ve škatuli a oni se mě zeptají, co to tam mám a kam to patří, a než bych jim vysvětlila, že se nejedná o přejeté španělského slimáka a že mě nemají posílat do nějaké záchranářské stanice, a i když bych je přesvědčila, že je to fakt „součástka z mého podvozka“, tak už vidím ty špitající a uculující se sestřičky, jak by hodnotily, že podle zbarvení už mám dole asi „hodně najeto“. Já bych jim musela vysvětlovat, že chodím na solárko bez gatěk a ony by mi stejně nevěřily a zkómaly by mi ksicht, jestli jsem si za pomoci „plastiky nesestřelila tachec“ nejmíň o deset let. No to bych prostě nedala.

Nakonec jsem usoudila, že ji mám stejně tak nesouměrnou, a i celkem škaredou, že i kdybych vážně něco ve vaně našla, tak se na to vyseru, protože pokračení jí jen prospěje. Takže poté, co se mi podařilo dostat jednu nohu na předložku, jsem chtěla zjistit rozsah škody v podpalubí (mezi nohama), musela jsem se rozkročit, abych si tam viděla, a tím pádem se mi noha dostala mimo předložku a došlo k dalšímu poškození vaginy, jelikož mi mokrá haksna ujela po dlažbě a na následnou šňůru jsem nebyla jaksi rozcvičená.

To byla tak svinská bolest, že jsem na chvíli zapomněla, že ji mám pořezanou a rukou jsem se ujišťovala, že nemám kule, neboť bolest by odpovídala jejich nakopání. Nakonec za pomoci zrcátka jsem si ji sama ošetřila a vytunila křížkovým stehem. Asi jsem teda posešívala, co k sobě možná vůbec nepatřilo, což se není čemu divit, protože z takového úhlu pohledu, jsem jaksi viděla úplnou piču. Až s pomocí najítí prvně díry v zadku jsem se nějak zorientovala.

Po týdnu, když se mi zahojila a měla jsem „vzácnou chvíli“ se Zbyněčkem, jsem si připadala jak panna. Ale on byl spokojenej a já taky, protože jsem si vlastně zadarmo omladila vaginu.

SOS

Jak jsem se stala náčelníkem a došlo ke krveprolití

Jako harant jsem platila v okruhu několika kiláků od našeho baru za těžkého holčičího zločince, kradeníka a ultrasígra. Máti mi proto z bezpečnostních důvodů (abych svým roztomilým zjevem odradila od případného lynčování) vyčesávala vlasy do dvou culíků a ty zdobila obrovskými mašlama. Tomu jsem se teda nebránila, neboť výborně sloužily třeba jako vodítka (když jsem si lópežila psy a kočky), anebo na svazování zajatců. Navíc jsem se naučila svejma velkejma kukadlama s dlóhema řasama a obličejem plným pih úžasně nevinnej kukuč, kterým jsem většinou zabránila výprasku.

U nás v ulici byli samí kluci, což byla paráda, protože ti jediní jakž takž dokázali se mnou držet krok v provádění nekalostí a hovadin všeho druhu. Navíc byli do mě do jednoho všeci zamilovaní, a tak nebyl zase až tak velkej problém je k provádění píčovín přimět. Jelikož jsme byli ovlivnění

kovbojkama v bedně, a hlavně jsme kókali na Vinnetoua a Old Shatterhanda, a mě velice zaujalo slovo gentleman, tak jsem kumpány oslovovala „pánové gentlemani“. Kluci z toho byli nadšení, nikdo sice nevěděl, co to znamená, ale znělo to veledůležitě.

Jednoho dne se mi zrodil v palici ďábelskej plán, a to, že budu náčelníkem gentlemanů a budu jim velet. Gentlemanům se můj návrh vůbec nezamlouval a jeden odvážlivec si dokonce dovolil říct, že holka velet nemůže, a navíc že nemám šulínka. Byla jsem trochu zaskočena, ale vypadlo ze mě: „To teda víš akorát tak hovno, já ho teda mám!“ Pak proběhlo klasický: „Kecáš.“ Já: „Nekecám.“ A zase: „Kecáš.“ Až se logicky došlo k tomu, že gentlemani přestali být gentlemany a chtěli ho vidět. Řekla jsem jim, že se sejdem večer za barákem a že jim ho ukážu.

Celej den mně šrotovala palica, co jim ukážu. Nakonec jsem mladšímu bráchovi násilím stáhla trenky, zatahala jsem mu za něj, jestli mu dobře drží. První varianta, že bych si ho půjčila, padla. Držel, ale čuměla jsem, že se dá natahovat jak guma od tepláků, a tak jsem si ho aspoň prozkómala a rozhodla jsem si ho ušoulat z plastelíny. Doma jsme měli už pěkně staró plastošku a už dávno měla smíchaný barvy, a navíc byla plná bordela, vlasů a chlupů z koberca. Takže můj novejš šulcek hrál všema barvama, a jelikož jsem si k němu došólala na koberci i pytel, tak jsem na něm měla v podstatě i předčasný ochlupení.

Večer jsem si ho odhodlaně vrazila do gatěk a šla jsem ho ukázat gentlemanům. Došla jsem a říkám: „Prvně vy!“ Neochotně mi je ukázali a já si uvědomila, že ho mám hrozně velkýho a děsně škaredýho. No musela jsem si vymodelovat velkó kládu, protože jinak se šulda lámal. Narychlo jsem si stáhla gaťky a ukázala jsem jim svého „ptáka Ohniváka“ (převládala červená plastelína). Bylo celkem dlouho ticho a pak někdo pronesl: „To je hnus,

fuj!“ Někdo zase: „Ty vole, takovýho nemá ani můj fotr, já se poblíju.“ A protože mi ho nechtěli uznat, tak se rozhodlo se, že se tam raději serveme a kdo vyhraje, bude náčelník. To bylo férový, já se rvala ráda, ale upozornila jsem je, že kdo mě zatahá při rvaní za culdy nebo mašle, tak mu urvu pindóra.

Byla to fakt mlata. Můj šulcek mně propadl teplákama a byl zašlapán do trávy, později i mé mašle s chomáčema vlasů. Vyhrála jsem, i když jsem byla doškubaná jak kurva po tédnu na lodi plný námořníků. Ale stala jsem se zaslouženě náčelníkem a vůdcem té bandy pitomečků.

Po pár dnech ve „funkci“, kdy jsem všechny nutila krást doma Mileny a tatrošky a nosit mi je jako důkaz věrnosti, jsem se jednak už dosti nudila a jednak, protože jsme měli v bandě i pár užalovanců, jsem se rozhodla, že se po vzoru Vinnetoua a Old Shatterhanda pobratříme krví a každéj bude přísahat, že už nebude práskat. No ty vole! Na ty jatka nikdy nezapomenu. Gentlemanům se teda do toho moc nechtělo, když jsem jim objasnila, že pobratření bude spočívat v tom, že se každéj fikne do ruky a navzájem si spojíme krev a budeme si přísahat věrnost. Jeden zbabělej člen dokonce navrhoval, že máme každéj po těle různý strupy z odřenin a ty můžeme strhnout a až z nich povalí krev, pobratříme se bezpečnějším způsobem. Seřvala jsem je a říkám: „Srabi posraní, kdo se nepobratří, už semka nepáchne!“ A šla jsem na dvůr pro fotrův nůž na kuchání ryb a stahování králíků, na kteréj jsme nesměli hrabat. No! Takhle nějak jsem si představovala, že v nějaký sek-tě páchaj hromadnou sebevraždu. Zaprvý, nikdo z nás přesně nevěděl, kde se má říznout a jak hluboko. Ve finále při ostrosti kudly, povrchovej řez ani nebyl možnej. Já jakožto náčelník a největší kretén jsem se šmikla do zápěstí (jizvu mám doted). A jelikož všichni víme, že je prodleva, než začne z řezný rány chcát krev, tak se stačili ještě čtyři gentlemani jaksi taky „podřezat“. Pátej, když viděl ty šílený jatka, zdrhl pro pomoc.

Později, když jsme v dějáku probírali hrozné krveprolití v bitvě u Lipan, jsem zkonstatovala, že to bylo dle mého úplně hovno oproti krveprolití na dvorku u Brna a máti byla opět povolána na kobereček do ředitelny, kde jí bylo již poněkolikátý navrženo, jestli by pro mě nebylo vhodnější navštěvovat blbšulu, trotharvard, debilsuniversitét neboli zvláštní školu. Mimochodem díky těmto pojmenováním, který se mi moc zamlouvaly, jsem tam i chodit chtěla, ale samé jednušky mi přestup kazily.

Ale vraťme se zpět k nám na dvorek. Krve tam bylo, jako při poslední zabíjače, kdy řezník (nachcané jak jetel) blbě sejmul čuníka, kterej si dal ještě po dvoře pár koleček, než mu došel benál (krev). Ke spojení krve a pobratření teda fyzicky nedošlo, ale na zemi stoprocentně jo. Všichni jsme byli odvezeni na šití a již v nemocnici jsem byla zbavena funkce. Tam mě velmi zaujala několikrát položená otázka od rodičů jednoho kumpána, jestli opravdu nedošlo ke spojení krve (prodělal totiž žloutenku a zůstal přenašečem). Po ošetření mě doma máti ještě zbavila tepláků a dostala jsem nařezáno vařečkou jak sviňa, dokud ju nepřerazila, a při tom nepřítetně řvala: „Kurva, já jedná z tebe skončím v šaškecu, vždyť mě za tebe zavřó až zčernám, co-pak můžeš podřezávat děcka v ulici? Co z tebe jednou bude? Náké masové vrah, kristepane?“ No to se mě teda dotklo, že si myslí, že jsem je podřezala, a tak jsem si utřela sopl a slzy, udělala jsem ten svůj nevinnej kukuč a dotčene říkám: „Tak to teda pozor, paní mlátičko, já jsem nevinná. Gentlemani se podřízli všichni do jednoho sami.“ A tím jsem máti odbórala smíchy jako vždycky a za dva tédny, až se nám všem zahojili štychy a prdele, jsem už zase byla náčelníkem.

HRANICE

Jak jsem překonala strachoblok vycestovat z Česka

Naše první a vlastně zatím i poslední dovča byla v naší rodině ohromná událost, protože díky tomu, že jsem nikdy v dětství na dovolený v zahraničí nebyla, vytvořila jsem si v palici jakési mimo-Česko blok. Na toto jsem přišla, až se svým chlapem Zbyněčkem, a to při naší první cestě do Rakouska. Jen jsme překročili hranice, hned se mně začlo blbě dýchat a pokóšel se o mě jakési panickej stav, kterej působil zejména na střeva a na jejich zrychlený vyprázdnění (několikrát a kdekoliv). Následovala rychlá otočka a jelo se zase dom. V momentě, kdy jsme překročili hranice a byli jsme zase na český straně, stabilizovala jsem si rozhozenej pajšl a narušenou psychiku zase do normálu. Během let následovalo pár dalších pokusů překročit hranice, dokonce jsme to zkusili pěchárem na Slovensko, jestli to nepomůže, ale to dopadlo ještě hůř, neboť jsem měla pocit, že jsme se ztratili a chcípnem a najde nás jen zvěř, která nás, coby